

Capitolul I. Contravenții prevăzute în O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și în Regulamentul de aplicare a acesteia

I. Nerespectarea indicatorului „cedează trecerea”. Noțiunea de prioritate de trecere. Culpă în producerea accidentului

O.U.G. nr. 195/2002, art. 6 pct. 1 și 26

Articolul 6 pct. 26 din O.U.G. nr. 195/2002 definește prioritatea de trecere ca fiind dreptul unui participant la trafic de a trece înaintea celorlalți participanți cu care se intersectează, or, chiar dacă autoturismul condus de recurent era oprit, dar, din cauza poziției în care se afla, a intrat în coliziune cu autoturismul care circula pe drumul prioritar, culpa aparține acestuia, întrucât o eventuală încercare a autoturismului aflat pe drumul prioritar de a evita impactul l-ar fi obligat să își modifice brusc direcția, astfel încât să nu intre în coliziune cu autoturismul recurentului, ori să oprească, ceea ce înseamnă că recurentul nu a acordat prioritate de trecere, așa cum acordarea priorității este definită la art. 6 pct. 1 din O.U.G. nr. 195/2002.

*Trib. București, s. a IX-a cont. adm. și fisc.,
dec. civ. nr. 841 din 16 martie 2009, nepublicată*

Prin sentința civilă nr. 8447 din 17 noiembrie 2008, Judecătoria sectorului 5 București a respins ca neîntemeiată plângerea formulată de petentul P.I. împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției seria CC nr. 0205547 din 24 iulie 2008, încheiat de intimata Direcția Generală de Poliție Municipiului București, Brigada de Poliție Rutieră. Prima instanță a constatat că prin procesul-verbal contestat petentul a fost sancționat cu amendă în sumă de 300 lei pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 100 alin. (3) din O.U.G. nr. 195/2002, reținându-se în sarcina sa că, la data de 24 iulie 2008, ora 17,30, a condus autovehiculul pe str. Vasile Olaru și, la intersecția

cu Calea Rahovei, nu a respectat indicatorul „cedează trecerea”, intrând în coliziune cu autoturismul care circula pe drumul prioritar.

Instanța de fond a analizat, în raport de dispozițiile art. 34 din O.G. nr. 2/2001, legalitatea și temeinicia procesului-verbal contestat și a reținut, cu privire la legalitate, că actul constator a fost încheiat cu respectarea condițiilor de formă prevăzute de O.G. nr. 2/2001, ceea ce face ca în favoarea sa să opereze prezumția de valabilitate. În acest context, în temeiul dispozițiilor art. 1169 C. civ., sarcina probei revenea petentului, care era obligat să dovedească susținerile formulate prin plângere.

Instanța a analizat declarațiile celor doi conducători auto implicați în accident, petentul și intervenientul S.G., date în fața agentului de poliție după producerea accidentului, și declarația martorului D.V., propus de petent, pe care le-a coroborat cu aspectele redată de aceștia în legătură cu condițiile producerii accidentului și cu urmele impactului și a reținut modalitatea în care s-a produs impactul, respectiv că petentul a ieșit de pe un drum secundar și nu a respectat semnificația indicatorului „cedează trecerea” amplasat înaintea pătrunderii pe drumul principal, constatând astfel că petentul s-a făcut vinovat de săvârșirea faptei contravenționale pentru care a fost sancționat, cele reținute în cuprinsul procesului-verbal corespunzând realității.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs petentul P.I., care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie. În motivarea cererii sale, recurentul a expus condițiile în care s-a produs impactul, insistând asupra faptului că, la momentul producerii acestuia, autoturismul său era oprit la intrarea în intersecție pentru a acorda prioritate și a susținut că în mod greșit a reținut prima instanță o stare de fapt care nu corespunde realității. Potrivit aprecierii recurentului, nu se poate vorbi de neacordarea de prioritate, așa cum este ea definită de art. 6 pct. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, concluzia instanței de fond care a înlăturat în mod nejustificat singura probă concludentă administrată în cauză, respectiv declarația martorului D.V., pe care a apreciat-o ca fiind echivocă, fiind greșită. În drept, recursul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 312 alin. (2) C. proc. civ.

Deși legal citată, intimata Direcția Generală de Poliție Municipiului București, Brigada de Poliție Rutieră, nu a formulat întâmpinare și nu a fost reprezentată în instanță.

În recurs nu au fost administrate probe noi.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de criticile aduse sentinței civile recurate, dar și în conformitate cu dispozițiile art. 304¹

C. proc. civ., tribunalul a apreciat că recursul nu este fondat. Nu este întemeiată critica recurentului potrivit căreia în mod greșit a reținut instanța de fond că acesta nu ar fi acordat prioritate de trecere. Concluziile instanței de fond nu s-au întemeiat doar pe declarația martorului, care nu ar fi fost corect apreciată de instanță, ci pe tot materialul probator aflat la dosar. Din declarațiile celor doi conducători auto date în fața agentului de poliție după producerea accidentului, respectiv din schițele întocmite de aceștia pe declarațiile tip rezultă că recurentul urma să pătrundă în intersecție venind de pe un drum lipsit de prioritate, pe care se afla instalat indicatorul cu semnificația „cedează trecerea”.

Din schița întocmită de recurent și din susținerile constante ale acestuia rezultă că se afla într-adevăr oprit, cu intenția de a ceda trecerea autovehiculelor care circulau pe drumul prioritar, însă autoturismul pe care acesta în conducea depășise limita drumului de pe care venea și pătrunsese în spațiul drumului prioritar.

Articolul 6 pct. 26 din O.U.G. nr. 195/2002 definește prioritatea de trecere ca fiind dreptul unui participant la trafic de a trece înaintea celorlalți participanți la trafic cu care se intersectează, or, chiar dacă autoturismul condus de recurent era oprit, dar datorită poziției în care se afla a intrat în coliziune cu autoturismul care a circulat pe drumul prioritar, culpa aparține acestuia, întrucât o eventuală încercare a autoturismului aflat pe drumul prioritar de a evita impactul l-ar fi obligat să-și modifice brusc direcția (astfel încât să nu intre în coliziune cu autoturismul recurentului) ori să oprească, ceea ce înseamnă că recurentul nu a acordat prioritate de trecere, așa cum acordarea priorității este definită la art. 6 pct. 1 din O.U.G. nr. 195/2002.

Recurentul nu a evidențiat în schița pe care a întocmit-o o deplasare a autovehiculului de pe banda 2 pe banda 1 și nici nu a susținut în declarația sa că intervenientul S.G. ar fi efectuat o astfel de manevră, susținând doar că autoturismul a șters cu aripa dreaptă bara din colțul stâng al autoturismului condus de recurent.

Martorul D.V. a declarat că mașina condusă de recurent era ieșită înspre Calea Rahovei până într-o jumătate de metru, fiindcă în spatele ei se afla o lucrare, împrejurare care confirmă faptul că, pentru a evita coliziunea, conducătorul autoturismului ar fi trebuit să își modifice direcția ori să oprească, astfel că recurentul nu a acordat prioritate de trecere.

Constatănd că în mod corect a reținut instanța de fond culpa recurentului-petent în producerea accidentului și legalitatea întocmirii

procesului-verbal contestat și apreciind că sentința civilă recurată este legală și temeinică, nefiind incident în cauză niciunul dintre motivele de modificare sau casare prevăzute de art. 304 C. proc. civ., în baza dispozițiilor art. 312 alin. (1) C. proc. civ., tribunalul a respins recursul ca nefondat.

2. Conversație la telefonul mobil în timpul conducerii autoturismului. Individualizarea sancțiunii. Criterii de apreciere

O.U.G. nr. 195/2002, art. 36 alin. (3)

Potrivit art. 36 alin. (3) din O.U.G. nr. 195/2002, conducătorilor de vehicule le este interzisă folosirea telefoanelor mobile atunci când se află în timpul mersului, cu excepția celor prevăzute cu dispozitiv tip „mâini libere”, nerespectarea acestei reguli de circulație determinând o stare de pericol atât pentru conducătorul auto, cât și pentru ceilalți participanți la trafic.

Împrejurarea că și alți conducători auto folosesc telefonul mobil atunci când se află în timpul mersului nu este de natură a-l exonera pe petent de sancțiunea ce i-a fost aplicată și nici nu poate determina o nouă individualizare a sancțiunii, în raport de care amenda ce i-a fost aplicată să fie înlocuită cu avertismentul, întrucât obligația pe care a nesocotit-o a fost impusă tocmai pentru stabilirea unui comportament care să nu afecteze fluența și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private.

Trib. București, s. a IX-a cont. adm. și fisc., dec. civ. nr. 844 din 16 martie 2009, nepublicată

Prin sentința civilă nr. 8136 din 6 noiembrie 2008, Judecătoria sectorului 5 București a respins ca neîntemeiată plângerea formulată de petenta I.A. împotriva procesului-verbal de contravenție seria CC nr. 0317021 din 23 mai 2007, emis de intimata Direcția Generală de poliție a Municipiului București, Brigada de Poliție Rutieră. Prima instanță a constatat că prin procesul-verbal contestat petenta a fost sancționată contravențional cu amendă de 100 lei în baza art. 36 din O.U.G. nr. 195/2002, republicată, reținându-se în sarcina sa fapta de a fi vorbit la telefonul mobil în timp ce conducea, în data de 23 mai 2007, autovehiculul pe bd. Regina Elisabeta.

Instanța de fond a analizat, în conformitate cu dispozițiile art. 34 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001, legalitatea și temeinicia procesului-verbal contestat și a reținut, în ce privește legalitatea, că nu există cauze de nulitate absolută a acestuia, fiind respectate la completarea sa dispozițiile art. 17 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, iar sancțiunea aplicată a fost individualizată în concordanță cu dispozițiile art. 21 alin. (3) din același act normativ. În ceea ce privește temeinicia procesului-verbal, instanța de fond a reținut că petenta a recunoscut că a vorbit la telefonul mobil, susținând însă că a fost o convorbire scurtă, împrejurare în raport de care a solicitat aplicarea sancțiunii „avertisment”. Instanța a reținut însă că petenta nu a probat împrejurarea susținută, deși sarcina dovedirii celor menționate îi revenea acesteia, conform art. 1169 C. civ.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat recurs petenta I.A., care a susținut în motivarea cererii sale că a recunoscut într-adevăr că a vorbit la telefonul mobil, dar că, în raport de gradul redus de pericol social al faptei și având în vedere împrejurarea că orice șofer a vorbit la telefonul mobil, soluția corectă era aceea de înlocuire a amenzii cu avertisment. În drept, recursul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Deși legal citată, intimata nu a formulat întâmpinare și nu a fost reprezentată în instanță.

În recurs nu au fost administrate probe noi.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de critica adusă sentinței civile recurate, dar și în conformitate cu dispozițiile art. 304¹ C. proc. civ., tribunalul a apreciat că recursul nu este fondat. S-a constatat, în acest sens, că analiza realizată de prima instanță în raport de dispozițiile art. 34 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001 este corectă, tribunalul însușindu-și considerentele în raport de care prima instanță a adoptat soluția de respingere a plângerii ca neîntemeiată.

Potrivit art. 36 alin. (3) din O.U.G. nr. 195/2002, conducătorilor de vehicule le este interzisă folosirea telefoanelor mobile atunci când aceștia se află în timpul mersului, cu excepția celor prevăzute cu dispozitiv tip „mâini libere”. Aceasta este una dintre obligațiile participanților la trafic prevăzute la Capitolul V „Reguli de circulație”, Secțiunea 1 din Codul rutier, nerespectarea ei determinând o stare de pericol atât pentru contravenientă, cât și pentru ceilalți participanți la trafic.

Împrejurarea că și alți conducători auto folosesc telefonul mobil atunci când se află în timpul mersului nu este de natură a o exonera pe

recurenta-petentă de sancțiunea ce i-a fost aplicată și nici nu poate determina o nouă individualizare a sancțiunii aplicate în raport de care amenda de 100 lei ce i-a fost aplicată să fie înlocuită cu avertismentul, întrucât obligația pe care recurenta-petentă a nesocotit-o a fost impusă tocmai pentru stabilirea unui comportament care să nu afecteze fluența și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private.

Apreciind că sentința civilă recurată este legală și temeinică și că în cauză nu se poate reține existența vreunui motiv de casare sau modificare din cele prevăzute de art. 304 C. proc. civ., în baza dispozițiilor art. 312 alin. (1) C. proc. civ., tribunalul a respins recursul ca nefondat.

3. Neasigurarea la schimbarea direcției de mers. Greșita apreciere a situației de fapt consemnate în procesul-verbal. Consecințe

O.U.G. nr. 195/2002, art. 54 alin. (1)

Din declarațiile date de către părți în fața organelor de poliție, instanța a constatat că ambele autovehicule se aflau încadrate pe benzi de circulație către aceeași direcție. Intimatul a fost însă încadrat greșit pe bandă, deoarece dorea să se deplaseze spre altă direcție, astfel că a schimbat banda de circulație spre stânga fără să se asigure și a intrat în coliziune cu autovehiculul condus de recurent. Având în vedere cele arătate, instanța a constatat că situația de fapt reținută în procesul-verbal este greșită, astfel că recurentul nu este vinovat de producerea accidentului.

*Trib. București, s. a IX-a cont. adm. și fisc.,
dec. civ. nr. 1118 din 2 aprilie 2009, nepublicată*

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 3 București sub nr. 9338/301/2008, petentul C.I., în contradictoriu cu intimata Direcția Generală a Poliției Municipiului București, Brigada de Poliție Rutieră, C.C. și asigurător de răspundere civilă B.A. SA, a solicitat anularea procesului-verbal seria CC nr. 0326814 din 10 iulie 2008, întocmit de intimată. În motivarea plângerii, petentul a arătat că nu este vinovat de producerea accidentului, întrucât a fost lovit de un alt vehicul, agentul constator reținând în mod greșit o culpă comună.

Prin sentința civilă nr. 10252 din 7 noiembrie 2008, pronunțată de Judecătoria sectorului 3 București, s-a respins ca neîntemeiată plângerea contravențională, reținându-se că petentul nu a dovedit o altă situație de fapt decât cea reținută în procesul-verbal.

Potentul a formulat recurs împotriva acestei sentințe, arătând că instanța de fond a interpretat greșit probele, reținând că ambii conducători auto implicați nu s-au asigurat la schimbarea direcției de mers, însă din înscrisurile depuse la dosar nu rezultă că petentul ar fi schimbat direcția de mers.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele: prin procesul-verbal seria CC nr. 0326814 din 10 iulie 2008, întocmit de B.P.R., s-a aplicat recurentului o amendă de 200 RON pentru săvârșirea faptei prevăzute de art. 54 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002. S-a reținut în sarcina acestuia că, în Piața Alba Iulia, deplasându-se dinspre bd. Burebista spre bd. Decebal, nu s-a asigurat la schimbarea direcției de mers la dreapta, intrând în coliziune cu autovehiculul condus de intimata C.C.

Recurentul a recunoscut implicarea în producerea accidentului și acroșarea celui alt autoturism, dar a considerat că nu trebuia să fie sancționat, pentru că nu a schimbat direcția de mers spre dreapta, aflându-se banda a doua.

Din declarațiile date de către părți în fața organelor de poliție, tribunalul a constatat că ambele autovehicule se aflau în Piața Alba Iulia, încadrate pe benzi de circulație către direcția bd. Decebal, deși intimata C.C. declară că dorea să se deplaseze în direcția bd. Unirii. În Piața Alba Iulia sunt 4 benzi de circulație, iar cu 50 m înainte de intersecția în care s-a produs accidentul, benzile 2 și 3 sunt despărțite prin marcaj continuu, fiind făcută o presemnalizare a direcțiilor de mers astfel: benzile 1 și 2 spre dreapta către bd. Decebal, iar benzile 3 și 4 spre stânga, către bd. Unirii. Intimata C.C. a fost încadrată greșit pe o bandă pentru direcția bd. Decebal, deși dorea să se deplaseze spre bd. Unirii, astfel că a schimbat banda de circulație spre stânga fără să se asigure și a intrat în coliziune cu autovehiculul condus de recurent.

Având în vedere cel arătat, tribunalul a constatat că situația de fapt reținută în procesul-verbal este greșită, astfel că recurentul nu este vinovat de producerea accidentului. Prin urmare, recursul a fost admis și s-a dispus modificarea sentinței recurate, în sensul admiterii plângerii și anulării procesului-verbal.

4. Neacordarea priorității. Greșita apreciere a situației de fapt

O.U.G. nr. 195/2002, art. 57 alin. (2),
art. 100 alin. (3) lit. a)

Nu este încălcată obligația prevăzută de art. 57 alin. (2) din O.U.G. nr. 195/2002, atunci când conducătorul auto a respectat semnificația indicatorului și a cedat trecerea vehiculelor care se deplasau în mod regulamentar pe drumul prioritar, deoarece acesta nu putea și nu trebuia să prevadă că din partea stângă se deplasa un vehicul pe sensul opus de circulație, în depășirea coloanei formate la semafor, petentul fiind obligat să acorde prioritate de trecere numai celor ce se deplasau din partea sa dreaptă, după trecerea de axul drumului, deci nu și celuilalt conducător auto implicat în accident. Astfel, soluția instanței de fond a fost dată cu aplicarea greșită a legii, în condițiile în care s-a reținut culpa petentului pentru neacordarea priorității de trecere.

*Trib. București, s. a IX-a cont. adm. și fisc.,
dec. civ. nr. 3826 din 13 noiembrie 2008, nepublicată*

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătorei sectorului 2 București sub nr. 3726/300/2008, petentul D.R.M., în contradictoriu cu intimata Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, Brigada de Poliție Rutieră, și asigurătorul de răspundere civilă SC A. SA, a solicitat anularea procesului-verbal seria PCA nr. 3573393 din 11 martie 2008, întocmit de intimat. În motivarea plângerii, petentul a arătat că celălalt conducător auto era vinovat de producerea accidentului, circulând pe sensul opus.

Prin sentința civilă nr. 4804 din 23 mai 2008, pronunțată de Judecătoria sectorului 2 București, s-a respins ca neîntemeiată plângerea contravențională, instanța de fond apreciind că aparține ambilor conducători auto culpa pentru producerea accidentului, unul circulând pe contrasens, celălalt nerespectând semnificația indicatorului cedează trecerea.

Potentul a formulat recurs împotriva acestei sentințe, susținând că instanța de fond a reținut greșit că ambii conducători auto erau culpabili pentru producerea accidentului, petentul nefiind obligat să acorde prioritate de trecere unui vehicul ce venea pe contrasens.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele: prin procesul-verbal seria PCA nr. 3573393 din 11 martie

2008, s-a aplicat recurentului o amendă de 300 RON pentru încălcarea dispozițiilor art. 57 alin. (2) din O.U.G. nr. 195/2002, reținându-se în sarcina sa că nu a respectat semnificația indicatorului cedează trecerea, intrând în coliziune cu alt vehicul care depășea pe sens opus coloana de vehicule oprite la semafor. Instanța de fond a apreciat în mod eronat că procesul-verbal este legal întocmit, în condițiile în care, chiar din descrierea faptei cuprinse în procesul-verbal, nu se poate reține culpa concurentă a conducătorilor auto pentru producerea accidentului. Astfel, din declarațiile conducătorilor auto, schițele accidentului și descrierea faptei făcută de agentul constatarer rezultată că șoferul celuiilalt vehicul implicat în accident a depășit pe sens opus coloana de vehicule oprite la semafor.

În situația în care acest vehicul se deplasa pe contrasens, depășind o coloană oprită la semafor, contrar dispozițiilor art. 100 alin. (3) lit. a) din O.U.G. nr. 195/2002, nu se poate reține că petentul a încălcat obligația prevăzută de art. 57 alin. (2) din același act normativ, respectând semnificația indicatorului și cedând trecerea vehiculelor care se deplasau în mod regulamentar pe drumul prioritar. Petentul nu putea și nu trebuia să prevadă că din partea stângă se deplasa un vehicul pe sensul opus de circulație, în depășirea coloanei formate la semafor, petentul fiind obligat să acorde prioritate de trecere numai celor ce se deplasau din partea sa dreaptă, după trecerea de axul drumului, deci nu și celuiilalt conducător auto implicat în accident.

Prin urmare, tribunalul a constatat că subzistă motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., soluția instanței de fond a fost dată cu aplicarea greșită a legii, în condițiile în care s-a reținut culpa petentului pentru neacordarea priorității de trecere, deci recursul este întemeiat, a fost admis, iar sentința recurată a fost modificată, în sensul că tribunalul a admis plângerea și a anulat procesul-verbal seria PCA nr. 3573393 din 11 martie 2008.

5. Nerespectarea semnificației indicatorului „cedează trecerea”, urmată de coliziunea cu alt autovehicul. Existența unei cauze exoneratoare de răspundere

O.U.G. nr. 195/2002, art. 57 alin. (2)

Petenta a respectat semnificația indicatorului, cedând trecerea vehiculelor care se deplasau în mod regulamentar pe drumul prioritar din partea stângă la momentul la care a pătruns în intersecție

și oprindu-se pentru a se asigura din partea dreaptă, împrejurare în care aceasta nu putea și nu trebuia să prevadă că din partea stângă se va mai deplasa ulterior un vehicul pe linia de tramvai, după ce depășise deja sensul acestuia de mers și se afla în staționare pentru a acorda prioritate vehiculelor din celălalt sens, ceea ce duce la concluzia că nu era obligată să acorde prioritate de trecere celuilalt conducător auto implicat în accident. De altfel, în concluziile raportului de expertiză se menționează în mod clar că petenta nu putea evita producerea accidentului, întrucât autoturismul său era oprit la momentul coliziunii.

*Trib. București, s. a IX-a cont. adm. și fisc.,
dec. civ. nr. 3817 din 13 noiembrie 2008, nepublicată*

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 3 București sub nr. 13637/301/2007, petenta C.C., în contradictoriu cu intimata Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, Brigada de Poliție Rutieră, și asigurătorul de răspundere civilă SC B.A. SA, a solicitat anularea procesului-verbal seria PCA nr. 1984773 din 11 octombrie 2007, întocmit de intimat. În motivarea plângerii, petenta a arătat că celălalt conducător auto era vinovat de producerea accidentului, ieșind din coloana formată pentru a vira stânga și lovind autovehiculul petentei, care depășise deja axul drumului și era staționat pentru a acorda prioritate de trecere celor ce veneau din partea dreaptă.

Prin sentința civilă nr. 6201 din 17 iunie 2008, pronunțată de Judecătoria sectorului 3 București, s-a respins ca neîntemeiată plângerea contravențională, instanța de fond apreciind că din probele administrate rezultă că petenta nu a respectat semnificația indicatorului cedează trecerea.

Petenta a formulat recurs împotriva acestei sentințe, susținând că instanța de fond a reținut greșit culpa sa pentru producerea accidentului, petenta nefiind obligată să mai acorde prioritate de trecere celuilalt conducător auto după trecerea de axul drumului.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele: prin procesul-verbal seria PCA nr. 1984773 din 11 octombrie 2007, s-a aplicat recurentei o amendă de 234 RON pentru încălcarea dispozițiilor art. 57 alin. (2) din O.U.G. nr. 195/2002, reținându-se în sarcina sa că nu a respectat semnificația indicatorului „cedează trecerea”, intrând în coliziune cu alt autovehicul.

staționate. Rezultă că agentul constatator a reținut greșit că petentul nu a respectat indicatorul „cedează trecerea”, având în vedere că avea obligația de a ceda trecerea celor care circulă regulamentar, iar nu conducătorului autovehiculului care efectua o manevră de depășire interzisă, deoarece nu se poate cere conducătorilor auto să prevadă că alți participanți la trafic vor încălca regulile de conduită rutieră și, cu atât mai mult, nu se poate solicita acordarea de prioritate unor astfel de conducători auto.

*Trib. București, s. a IX-a cont. adm. și fisc.,
dec. civ. nr. 1603 din 14 mai 2009, nepublicată*

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București sub nr. 4654/300/2008, petentul C.V. a solicitat, în contradictoriu cu intimații Brigada de Poliție Rutieră, H.C. și asigurătorul SC A.T. SA, anularea procesului-verbal de contravenție seria PCA nr. 3923514 din 4 aprilie 2008. În plângerea formulată, petentul a arătat că cele consemnate în procesul-verbal de contravenție nu corespund realității, iar agentul constatator nu a ținut cont de împrejurările de fapt în care s-a săvârșit contravenția, în sensul că petentul staționa pentru a se asigura din dreapta, moment în care a fost tamponat de autovehiculului care depășea o coloană de vehicule în staționare.

Prin sentința civilă nr. 8880 din 20 octombrie 2008, Judecătoria sectorului 2 București a respins plângerea contravențională ca neîntemeiată. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut faptul că petentul nu a făcut dovada netemeinicii procesului-verbal, iar o eventuală nerespectare de către celălalt conducător auto a propriilor obligații legale, în sensul că ar fi venit pe contrasens, nu este de natură a înlătura răspunderea petentului în condițiile art. 11 din O.G. nr. 2/2001.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs petentul C.V., criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate. În motivarea cererii de recurs, recurentul a arătat că nu a recunoscut fapta fără obiecțiuni, iar instanța nu a avut în vedere susținerile sale privind situația de fapt reală care rezultă din schița accidentului.

Analizând cererea de recurs prin prisma motivelor invocate raportate la sentința atacată, tribunalul a apreciat că aceasta este întemeiată, pentru următoarele motive: din analiza procesului-verbal de contravenție, coroborat cu schița accidentului, rezultă că situația de fapt reținută de către agentul constatator este eronată. Astfel, tribunalul a reținut că petentul s-a angajat în efectuarea unui viraj la stânga pe Șoseaua Pantelimon, venind în intersecție de pe str. Baicului. Pentru

Instanța de fond a apreciat în mod eronat că procesul-verbal este legal întocmit, în condițiile în care chiar din probele administrate la fond nu se poate reține culpa petentei pentru producerea accidentului. Astfel, din declarațiile conducătorilor auto, schițele accidentului și expertiza efectuată în cauză rezultă că petenta era oprită la momentul impactului pe linia de tramvai, pentru a acorda prioritate de trecere vehiculelor care veneau din dreapta sa, după trecerea de axul drumului.

În situația în care vehiculul cu care a intrat în coliziune se deplasa pe linia de tramvai pentru efectuarea virajului stânga și a ajuns în intersecție după ce petenta depășise sensul său de mers, nu se poate reține că petenta a încălcat obligația prevăzută de art. 57 alin. (2) din O.U.G. nr. 195/2002. Petenta a respectat semnificația indicatorului, cedând trecerea vehiculelor care se deplasau în mod regulamentar pe drumul prioritar din partea stângă la momentul la care a pătruns în intersecție și oprindu-se pentru a se asigura din partea dreaptă. Petenta nu putea și nu trebuia să prevadă că din partea stângă se va mai deplasa ulterior un vehicul pe linia de tramvai, după ce petenta a depășit deja sensul acestuia de mers și se afla în staționare pentru a acorda prioritate vehiculelor din celălalt sens, deci nu era obligată să acorde prioritate de trecere celui alt conducător auto implicat în accident.

De altfel, în concluziile raportului de expertiză se menționează în mod clar că petenta nu putea evita producerea accidentului, întrucât autoturismul său era oprit la momentul coliziunii.

Prin urmare, tribunalul a constatat că subzistă motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., soluția instanței de fond a fost dată cu aplicarea greșită a legii, în condițiile în care s-a reținut culpa petentei pentru neacordarea priorității de trecere, deci recursul a fost admis, iar sentința recurată a fost modificată, în sensul că tribunalul a admis plângerea și a anulat procesul-verbal seria PCA nr. 1984773 din 11 octombrie 2007.

6. Nerespectarea indicatorului „cedează trecerea”. Culpa altui participant la trafic. Netemeinicia procesului-verbal de contravenție

Situația de fapt susținută de petent a fost confirmată și de schița accidentului întocmită de celălalt conducător auto, din care reiese că mașina condusă de acesta se afla a doua înaintea de intersecție și a părăsit coloana, circulând pe linia de tramvai pe contrasens, rezultând astfel că se angajase în depășirea coloanei

efectuarea unui viraj la stânga de pe un drum fără prioritate cum este str. Baicului în raport cu Șoseaua Pantelimon, în mod logic, orice conducător auto se asigură mai întâi din partea stângă și apoi din partea dreaptă. În cazul de față, la asigurarea din partea stângă petentul a observat că nu există niciun vehicul căruia să îi acorde prioritate, având în vedere că pe Șoseaua Pantelimon se afla o coloană de vehicule care staționa din cauza blocării intersecției. În timp ce efectua virajul la stânga, mașina condusă de petent a fost lovită din partea stângă de către autovehiculul condus de intimatul H.C., care intrase pe contrasens în depășirea coloanei staționate.

Situația de fapt susținută de petent și reținută ca fiind corectă de către tribunal este confirmată și de schița accidentului întocmită de celălalt conducător auto, din care reiese că mașina condusă de acesta se afla a doua înainte de intersecție și a părăsit coloana circulând pe linia de tramvai pe contrasens, rezultând astfel că se angajase în depășirea coloanei staționate. Rezultă că agentul constator a reținut greșit că petentul nu a respectat indicatorul „cedează trecerea”, având în vedere că petentul avea obligația de a ceda trecerea celor care circulă regulamentar, și nu conducătorului autovehiculului care efectua o manevră de depășire interzisă. Nu se poate cere conducătorilor auto să prevadă că alți participanți la trafic vor încălca regulile de conduită rutieră și, cu atât mai mult, nu se poate solicita acordarea de prioritate unor astfel de conducători auto.

Susținerea instanței de fond, conform căreia nu s-a dovedit că intervenientul venea pe contrasens, este contrazisă de cele două fișe ale accidentului, din cea a lui H.C. rezultând clar că a ieșit din coloană și a efectuat o manevră de depășire interzisă în apropierea oricărei intersecții.

Având în vedere cele arătate, tribunalul a constatat că petentul nu se face vinovat de săvârșirea faptei reținute în sarcina sa, vinovat de producerea accidentului fiind celălalt conducător auto implicat. Pentru considerentele expuse, tribunalul a admis recursul, a modificat sentința recurată, a admis plângerea, a anulat procesul-verbal și l-a exonerat pe recurent de sancțiunile aplicate.

7. Traversarea căii ferate după apariția semnalului acustic și luminos de trecere a trenului. Proba cu martori. Apreciere greșită a situației de fapt

O.G. nr. 195/2002, art. 60 alin. (2)

H.G. nr. 1391/2006, art. 137, art. 138

La trecerea peste calea ferată, conducătorii auto au obligația de a opri încă de la semnalul acustic și luminos înainte de lăsarea barierei. În situația în care martorii audiați nu au oferit detalii despre poziționarea autoturismului în momentul în care s-a declanșat semnalul acustic și luminos, aceasta fiind esențială pentru a aprecia dacă conducătorul auto a respectat sau nu regulile privind oprirea la calea ferată, instanța de fond a apreciat în mod greșit că fapta nu a fost comisă de către acesta.

Trib. București, s. a VIII-a confl. mun., asig. soc., cont. adm. și fisc., dec. civ. nr. 2743 din 24 noiembrie 2005, nepublicată

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București sub nr. 8866/2005, petenta S.F., în contradictoriu cu intimata Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, Brigada de Poliție Rutieră, a solicitat anularea procesului-verbal seria PR nr. 0474007 din 18 mai 2005, întocmit de intimată. În motivarea plângerii, petenta a arătat că nu a săvârșit fapta reținută în sarcina sa în cuprinsul procesului-verbal, la trecerea sa peste calea ferată bariera fiind sus.

Prin sentința civilă nr. 6443 din 23 august 2005, pronunțată de Judecătoria sectorului 2 București, s-a admis plângerea contravențională și a fost anulat procesul-verbal, cu motivarea că din declarațiile martorilor rezultă că după trecerea petentului s-au lăsat barierele.

Intimata a formulat recurs împotriva acestei sentințe, susținând că sunt incidente motivele de recurs prevăzute de art. 304 pct. 6 și 9 C. proc. civ., având în vedere că încă de la semnalul acustic și luminos petentul era obligat să oprească autoturismul pentru a permite trecerea trenului.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele: prin procesul-verbal seria PR nr. 0474007 din 18 mai 2005, s-a aplicat intimatului o amendă de 2.000.000 lei pentru încălcarea dispozițiilor art. 170 din H.G. nr. 85/2003, reținându-se în sarcina sa că nu a oprit la trecerea la nivel cu calea ferată în timp ce se lăsau barierele pentru a trece trenul.

Tribunalul a considerat că instanța de fond a apreciat în mod greșit că fapta nu a fost comisă de către petent, pe baza declarațiilor celor

doi martori audiați în cauză. Astfel, bariera de la trecerea peste calea ferată se coboară la aproximativ 8-10 secunde de la apariția semnalului acustic și luminos, conducătorii auto având obligația de a opri încă de la semnalul acustic și luminos. Din acest punct de vedere, declarațiile martorilor audiați nu exclud vinovăția petentului, aceștia neprezentând date despre momentul la care a pornit semnalul acustic și luminos. Mai mult, martorul I.S. a confirmat practic faptul că petentul a împiedicat lăsarea barierelor, stânjenind în acest fel circulația trenului. Martorul a declarat că lăsarea barierelor se face foarte încet, afirmație din care se deduce că există un interval de timp între momentul în care începe lăsarea barierelor și momentul la care acestea blochează trecerea peste calea ferată. Martorul a atestat numai că barierele nu erau complet coborâte atunci când petentul a trecut, aceste bariere neputând fi lăsate complet decât după degajarea zonei de către vehiculele angajate în traversarea căii ferate, inclusiv după pornirea semnalului și după începerea operațiunii de coborâre a barierelor. Declarația martorului I.G., în sensul că după ce au trecut vehiculul petentului și încă un alt autovehicul s-a început lăsarea barierelor, nu se coroborează cu cea a martorului I.S., fiind oricum suspect spiritul de observație al martorului față de detaliile comportamentului celorlalți participanți la trafic. Cu toate acestea, martorul nu a oferit detalii despre poziționarea petentului în momentul în care s-a declanșat semnalul acustic și luminos, acesta fiind esențial pentru a aprecia dacă petentul a respectat sau nu regulile privind oprirea la calea ferată.

Prin urmare, tribunalul a constatat că subzistă motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., soluția instanței de fond a fost dată cu aplicarea greșită a legii, în condițiile în care s-a reținut că procesul-verbal este netemeinic, deci recursul a fost admis, iar sentința recurată a fost modificată, în sensul că tribunalul a respins plângerea ca neîntemeiată.

8. Depășirea coloanei de autovehicule oprite la culoarea roșie a semaforului electric. Prezumția de temeinicie a procesului-verbal de contravenție. Condiții privind reținerea contravenției

O.U.G. nr. 195/2002, art. 100 alin. (3) lit. a)

Potentul nu a administrat probe de natură să combată prezumția de temeinicie de care se bucură procesul-verbal, nici la fond și nici în recurs, probe din care să rezulte că nu a săvârșit

fapta care i se impută. Astfel, afirmațiile martorului audiat de către instanța de fond, în sensul că petentul s-a angajat în depășire când primele mașini se puseseră în mișcare, sunt contrazise chiar de cele susținute de către acesta din urmă în plângerea sa, în care a precizat că a intrat în depășire și ulterior celelalte vehicule s-au pus în mișcare. De altfel, este irelevant pentru reținerea faptei dacă la momentul inițierii manevrei respective vehiculele depășite se puseseră în mișcare sau nu, întrucât ceilalți conducători auto formaseră o coloană prin oprirea la semaforul electric, aceasta fiind condiția impusă de textul legal, iar nu ca vehiculele să se afle sau nu în mișcare după oprirea inițială în așteptarea semaforului electric.

*Trib. București, s. a IX-a cont. adm. și fisc.,
dec. civ. nr. 1473 din 8 mai 2008, nepublicată*

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 6 București sub nr. 9927/303/2007, petentul M.C.C., în contradictoriu cu intimata Brigada de Poliție Rutieră, a solicitat anularea procesului-verbal seria PCA nr. 3061537 din 23 noiembrie 2007, întocmit de intimată. În motivarea plângerii, petentul a arătat că nu a depășit voluntar coloana de autovehicule, iar zona în care a efectuat manevra era prevăzută cu marcaj întrerupt.

Prin sentința civilă nr. 332 din 22 ianuarie 2008, pronunțată de Judecătoria sectorului 6 București, s-a admis plângerea contravențională și a fost anulat procesul-verbal, cu motivarea că din declarația martorului rezultă că petentul nu a săvârșit fapta descrisă în procesul-verbal, coloana de vehicule fiind în mișcare, iar nu oprită la semafor.

Intimata a formulat recurs împotriva acestei sentințe, susținând că petentul era vinovat de săvârșirea faptei imputate.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele: prin procesul-verbal seria PCA nr. 3061537 din 23 noiembrie 2007, s-a aplicat intimatului o amendă de 156 RON pentru încălcarea dispozițiilor art. 100 alin. (3) lit. a) din O.U.G. nr. 195/2002, reținându-se în sarcina sa că a efectuat o manevră de depășire a coloanei de autovehicule oprite la culoarea roșie a semaforului electric.

Tribunalul a considerat ca instanța de fond a apreciat în mod eronat că procesul-verbal este netemeinic, față de declarația martorului audiat la fond. Afirmațiile martorului, în sensul că petentul s-a angajat în depășire când primele mașini se puseseră în mișcare, sunt contrazise chiar de cele susținute de către petent în plângerea sa, în